

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 302/2014
29.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.М. и др., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 3. у вези става 1. тачка 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених А.М. и Л.Ђ., адвоката Б.Н., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 563/13 од 18.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4332/13 од 29.01.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 29.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених А.М. и Л.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 563/13 од 18.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4332/13 од 29.01.2014. године, у односу на повреде Закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а и члана 439. тачка 2. ЗКП-а, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 563/13 од 18.07.2013. године, поред осталих, оглашени су кривим окривљени А.М. и окривљени Л.Ђ. и то: окривљени А.М., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 3. у вези става 1. тачка 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године, за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ-а, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године и два месеца у коју се урачунава време проведено у притвору од 06.03.2013. године до упућивања окривљеног у установу за

издржавање казне, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене том пресудом; окривљени Л.Ђ., за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 3. у вези става 1. тачка 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено утврђено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у времену од две године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, а у коју казну затвора ће се у случају опозива условне осуде урачунати време које је окривљени провео у притвору од 06.03.2013. године до 14.03.2013. године.

Окривљени А.М. и Л.Ђ., су обавезани да на име паушала плате суду износ од по 3.000,00 динара, а солидарно са окривљеним Н.Ј. да плате износ од 15.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Оштећени З.Б. и П.М. су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак. На основу члана 348. став 6. КЗ, одређено је да се од окривљених Н.Ј., А.М. и Ђ.Г., одузме ... комада метака калибра ... мм, ... комада калибра ... мм и једна скраћена пушка тзв. ... калибра ..., фабрички број ..., те је одређено да се од окривљеног А.М. одузме једна пушка марке ..., калибра ..., без фабричког броја и ручно-дефанзивна бомба ..., са штампаним бројем на металној кашици ...

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4332/13 од 29.01.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Краљеву, окривљених Ђ.Г. и А.М. и бранилаца окривљених Л.Ђ. и А.М. као и жалбе заједничког браниоца окривљених Н.Ј. и Ђ.Ј., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених Л.Ђ. и А.М., адвокат Б.Н., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и члана 438. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је наведеним правноснажним пресудама повређен Кривични закон на штету ових окривљених, те да се ове пресуде укину и предмет врати на поновни поступак првостепеном суду или да се пресуде преиначе.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Л.Ђ. и А.М. Републичком јавном тужиоцу, сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљених не би било од значаја за доношење одлуке, па их није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је уз примену члана 604. ЗКП у односу на првостепену пресуду, оценио наводе у захтеву и нашао:

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости наводи да су првостепена и другостепена пресуда донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, јер се заснивају на доказима на којима се по одредбама тог Законика пресуда не може заснивати. Према наводима из захтева, првостепени суд је у доказном поступку извео као доказ потврде о привремено одузетим предметима од окривљених Ђ.Г., Н.Ј. и Ђ.Ј., које су

окривљени потписали без присуства браниоца, што их чини незаконитим доказима, на којима се судска одлука не може заснивати.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених А.М. и Л.Ђ. неосновани. Наиме, одредбом члана 78. став 2. ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број 70/2001...“Сл. гласник РС“ број 72/2009), између осталог је прописано да ће се пре претресања лице, на које се односи наредба о претресању, поучити да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресу, а члан 79. став 8. ЗКП-а, предвиђа да ће се о сваком претресању стана или лица саставити записник, који потписује лице код кога се или на коме се спроводи претресање и лице чије је присуство обавезно, као и да ће се приликом претресања одузети привремено само они предмети и исправе које су у вези са сврхом претресања, а да ће се у записник унети и тачно назначити предмети и исправе који се одузимају што ће се унети и у потврду која ће се одмах издати лицу коме су предмети, односно исправе одузете.

Имајући у виду да из записника о претресању стана и других просторија окривљених Ђ.Г., Н.Ј. и Ђ.Ј. од 06.03.2013. године, произлази да су окривљени од стране овлашћених службених лица ОУП-а, поучени о праву да могу да узму браниоца који може присуствовати претресању, у смислу одредбе члана 78. став 2. ЗКП-а, што они нису захтевали, па самим тим, по налажењу овог суда, присуство браниоца није било неопходно ни приликом потписивања потврда о привремено одузетим предметима од стране окривљених. Самим тим, Врховни касациони суд налази да наведене потврде нису докази који су прибављени противно члану 16. став 1. ЗКП, а насупрот наводима захтева браниоца окривљених, и исти могу бити коришћени у кривичном поступку.

Надаље, бранилац окривљених указује да су нижестепени судови учинили исту битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, тиме што је суд ради утврђивања вредности предметног оружја ангажовао вештака Д.Д., иако се исти не налази на списку сталних судских вештака, због чега је његов налаз и мишљење, незаконит доказ на коме се пресуда не може заснивати.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи браниоца окривљеног неосновани.

Наиме, тачан је навод браниоца окривљених да вештак Д.Д. није на списку сталних судских вештака. Међутим, Врховни касациони суд налази да је наведени вештак као професор историје, музејски кустос и архивар у потпуности стручан да у складу са правилима науке и вештине обави поверено вештачење у погледу вредности предметног оружја.

Осим тога, из записника о главном претресу од 01.07.2013. године, произилази да је председник већа пре испитивања опомену поменутог вештака на његове дужности у смислу члана 330. ЗКП-а, да је вештак на постављена питања бранилаца окривљених дао објашњење у погледу писаног налаза и мишљења и да странке на његов налаз и мишљење нису имале примедбе. Стога је

очигледно да се на таквом налазу и мишљењу, а насупрот наводима захтева за заштиту законитости, може заснивати судска одлука.

Надаље, Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи браниоца окривљених којима се истиче да је нижестепеним пресудама на штету окривљеног А.М. повређен закон, тиме што је окривљени истовремено осуђен за два кривична дела и то за једно из става 4. члана 348. КЗ и за друго из става 3. члана 348. КЗ, с обзиром на то да став 4. наведеног члана предвиђа само ношење оружја из става 1. и 2. члана 348. КЗ, којим наводима се указује на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП. Изнете наводе браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим, јер из тачке 3. и тачке 6. изреке првостепене пресуде из чињеничног описа кривичних дела из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, и члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ, произлази да предмет извршења ових кривичних дела (оружја и муниције) није исти, те да су кривична дела извршена у временском размаку од 20 дана и да се ради о потпуно различитим догађајима и на различитим локацијама, што све упућује на закључак да се ова кривична дела не могу посматрати као једна целина и да следствено томе, иста чине различите кривично-правне догађаје. Према томе, по налажењу овог суда, у радњама окривљеног А.М. описаним под тачком 3. изреке првостепене пресуде садржана су сва законска обележја кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, а у радњама овог окривљеног описаним под тачком 6. изреке првостепене пресуде сва законска обележја кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је и оглашен кривим правноснажном пресудом. Следствено изнетом, на кривична дела која су била предмет оптужбе примењен је закон који је требало применити, па су неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да је нижестепеним пресудама на штету овог окривљеног повређен Кривични закон из члана 439. тачка 2. ЗКП-а.

Наводима захтева браниоца окривљеног којима се истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива, противречна сама себи односно разлозима пресуде, да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, као и да о одлучним чињеницама постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе и записника о исказима датим у поступку и самих исправа, по оцени овога суда, правноснажне пресуде се побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, и члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, које не представљају разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а.

Поред тога, бранилац у захтеву за заштиту законитости указује да вредност одузетих ствари не прелази износ од 1.500.000,00 динара, да су нижестепени судови погрешно оценили налаз и мишљење вештака Д.Д., те да је неосновано одбијен предлог одбране окривљеног А.М. да се од ПУ Краљево прибави доказ које је оружје пријављено од стране оштећеног П.М., којим наводима се у суштини побијају нижестепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што такође није разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па је

захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.